

жати, нѣкой си Тратникъ, славянинъ, инспекторъ на горите, джлгата брада на когото достигаше почти до поясътъ, понека ауденция отъ стражата, че иска да са види съ войводата, комуто ималъ да говори за важни работи.

— Дойдохъ, Господинъ капитане, да искамъ пасъ за моятъ Саидъ, да са пусне отъ вашитъ стражи, заедно съ свое оръжие, каза *Тратникъ* съ такъвъ тонъ като че да искаше отпускъ отъ своятъ шефъ.

Саидъ бѣше турчинъ, гавазинъ при просителтъ.

— Кой си ти и на какво основание искашъ да ти са даде това право? попита Бенковски и стиена изново юмрукътъ си.

— Я сжмъ славянинъ, господине, инспекторъ на горите и подданикъ на Негово Авустрийско Величество, отговори Тратникъ, който употреби ударение надъ Височайшата титла.

— Ако ти си нѣмецъ и ако твоятъ господаръ е неограниченъ деспотъ въ земята си, то азъ сжмъ българинъ и немилостивъ бунтовникъ въ страната, на своето бащино огнище! Азъ заповѣдамъ тукъ, извика Бенковски по-страшно и сложи ржката си върху масата до толкова силно, шото пхлипте съ млѣчено кафе чаши, непопадаха на земята. — Скоро турчинътъ да доведешъ, че сѣ сега ще мѣтна вжжето на вратътъ ти?

— Слушамъ господинъ капитане . . . отговори той и русата му брада са разлюля.

Послѣ малко Саидъ бѣ доведенъ при насъ отъ двама бѣловчени, които му посяха оръжието“. (стр. 130 — 131).

Въобще, страницитѣ 70 — 135, посвѣтени на „хвъркатата чета“, сж прѣпълнени съ интересни сцени, картинки и епизоди, и възбуждатъ въ душата на българина оная възвишена емоция, нарѣчена *патриотическа радостъ* — съживяватъ замръзналитѣ мозаци — даватъ животъ на сърдцето — четатъ се съ дълбока литературна услада

V.

Потхпкване на въстанието. Скитание по Стараланина (136 — 313 стр.).

Бенковски царувалъ и въстаналия народъ ликувалъ тъкмо десетъ дни! ликували, царували до като се борили съ башибузушкитѣ тѣпи; но ето ти на сцената се явяватъ императорскитѣ войски; ликующитѣ тѣпи онѣмѣли; подкачила се неравна борба;